

Конгрес
Українських
Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 13 листопада 2014 року № 46 (573)

ЖІНКИ, НА ЯКИХ ТРИМАЄТЬСЯ УКРАЇНСЬКИЙ СВІТ

Харків'янка Ольга Різниченко – інтелектуалка, культуролог, публіцистка, музеєзнавець і – член Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів, біля витоків якого вона не тільки стояла, а й рішуче діяла задля створення потужної політичної сили «з-під рамена» Організації Українських Націоналістів. Патріотизм Ольги – не декоративний і не декларативний, а дієвий і чинний. Людина численних (без перебільшення) обдарувань, вона володіє, як на мій погляд, непересічною притаманністю – талантом невтомно і системно працювати там, де життєво необхідно для національної справи. Величезний пласт її подвижницької праці – в Харківському літературному музеї, де Ольга вивчала, аналізувала та втілювала в експозиції історію українського Розстріляного Відродження. Коли вона розповідає про неповторно-трагічну епоху Хвильового – Куліша, ти мимоволі поринаєш в атмосферу модерно-національної думки та відчуваєш ту неповторність шкірою…

Про ближчі часи і Ольгу. Вони закарбувалися на Євромайдані, де вона без відпочинку і без втоми (?!) перебувала від першого і до останнього дня. А ось уже сьомий місяць, без нарікань і перепочинку, Ольга доставляє на передову найнеобхідніше для українських бійців. Вона – волонтер Харківської групи «Вільні люди», і лише їй та її друзям відомо, скільки треба докласти зусиль не тільки для того, щоб знайти, де купити необхідне спорядження, ліки тощо, а й за що їх купити. Одне слово, наша Ольга належить до тих жінок-подвижниць, на яких споконвіків тримається український світ.

Ольга РІЗНИЧЕНКО на блок-посту перед Старобільском із бійцями батальйону «Київщина»

Читачі «Нації і Держави» кажуть, що розпочинають читати наше видання саме з її репортажів. Що ми й вам пропонуємо (див. стор.2).

ПИЛЬНУЙ!

НЕ ХОТІЛОСЯ Б ВІРИТИ, АЛЕ...

На території АТО працює доволі чисельне представництво ОБСЄ, 80 відсотків якого складають… росіяни, стверджують добре поінформовані люди. І додають, що громадяни ворожої для нас країни неофіційно, проте не особливо ховаючись, виконують ще й місію агентури ФСБ. Приміром, побувавши в наших частинах, передають російським бандформуванням відомості про дислокацію українських військ, після чого їх накривають шквалом вогню. Схоже, російська група вирішальним чином впливає і на висновки ОБСЄ. Так, остання фіксує 20 транспортних засобів з людьми «без розпізнавальних знаків», дев'ять танків, які прибули з РФ. З цього приводу ОБСЄ «висловлює жаль» і, що вже геть цинічно, закликає обидві сторони дотримуватися мінських протоколів про перемир'я. Про спільні гулянки представників ОБСЄ і російських офіцерів розповідають легенди.

Тим часом керівник представництва ОБСЄ на Сході України заперечує причетність росіян до розвідроботи, мовляв, вони, ідучи на службу в ОБСЄ, давали відповідну підписку. Ну, а ми, з великою мірою вірогідності, запевняємо ОБСЄ, що для роботи в цій організації Москва не направила б жодної людини без попередніх узгоджень у ФСБ, з відповідними підписками, звісно. Невже в ОБСЄ брак працівників – громадян інших, окрім РФ, країн?

«Не хотілося б вірити, – каже Голова Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь, – що така авторитетна Організація, як ОБСЄ, використовує росіян, які є агентами російських спецслужб і по суті легально працюють проти України. Вихід є. Він полягає в мінімальному – до однієї особи – залученні росіян до місії ОБСЄ в Україні».

Ольга ДМИТРЕНКО

НА ПУЛЬСІ

КОНГРЕС УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ ВИМАГАЄ ПОВЕРНЕННЯ «ДНЯ СВОБОДИ»

Одинадцятого листопада активісти Київської міської організації Конгресу Українських Націоналістів вимагали під Адміністрацією Президента відновлення Дня Свободи.

Нагадаємо, що 30 січня 2011 року колишній Президент Віктор Янукович видав «символічний указ» за номером 1209/2011, під назвою «Про відзначення в Україні деяких пам'ятних дат та професійних свят». У першому пункті цього документа передбачено встановити «День Соборності та Свободи України, який відзначати щорічно 22 січня», а у другому – скасовано Указ Президента України Віктора Ющенка від 19 листопада 2005 року №1619 «Про День Свободи».

До пікетувальників вийшов представник Адміністрації Президента, якому передано звернення з пропозицією Президентові України Петру Порошенку видати Указ про відновлення державного свята «День Свободи», що відзначатиметься щороку 22 листопада з метою утвердження в Україні ідеалів свободи і демократії, виховання почуттів національної гідності. Адже і надалі, на жаль, неофіційно, День Свободи в Україні значна частина українського суспільства продовжує відзначати 22 листопада, бо саме цей день увійшов в історію з 2004 року як початок «помаранчевої» революції в Україні, і день компанії загальнонаціональних протестів, мітингів, пікетів, страйків і великої всеукраїнської акції громадянської непокори, що став символом небайдужості простих громадян до долі України.

Учасники акції наголосили, що одним із важливих урочистих заходів, приурочених до Дня Свободи, вважають проведення всенародних віче в усіх областях України.

«На віче з нагоди «Дня Свободи» доцільно вшановувати пам'ять Героїв Небесної Сотні, бійців ЗСУ, Національної Гвардії, УМВС, Добровольчих батальйонів, котрі поклали свої життя за Волю й Свободу України. Крім цього, на таких заходах доцільно розглядати болючі суспільно-політичні проблеми подальшого становлення демократії, проведення реформ та зміцнення процесів державотворення й націотворення, а також становище на східному фронті, шляхи здобуття перемоги над московським окупантом», – зазначено у тексті переданої пропозиції від імені Громадського руху «Українська Патріотична Альтернатива» за участі Конгресу Українських Націоналістів, Народного Руху України, політичної партії «Наша Україна», Спілки офіцерів України, ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка, Всеукраїнського об'єднання ветеранів, ОУН та Української партії.

Прес-служба КУН

46
4 820102 210017

Дорогі читачі! Розпочалася передплата на газету «Нація і держава» на 2015 рік.
Інформація про газету міститься в Каталозі видань України на 2015 рік.
Наш індекс: 09715. Передплатна ціна: на 1 місяць – 9 грн. 46 коп., на 3 місяці – 28 грн 38 коп., на 6 місяців – 56 грн 76 коп., на рік – 113 грн 52 коп.
Передплатіть газету для себе, своїх рідних та друзів, зробіть внесок у розвиток української патріотичної преси.

ОСОБЛИВА ДУМКА

ПРО МОТИВАЦІЮ, ЦІНУ І ВДЯЧНІСТЬ...

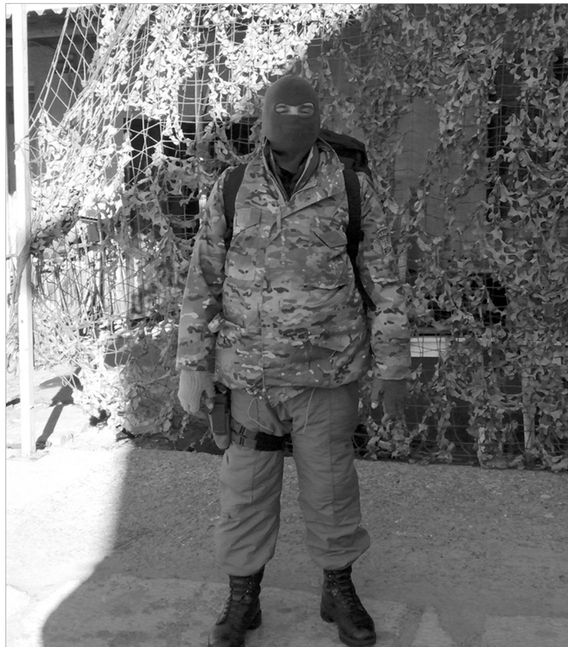
Сьомого листопада було мені дуже соромно. Поясню чому. Десь о 7-ій ранку дзвонить мобілка. А ми пізно вночі з АТО повернулись. – «Пані Олю! Це Странник. Можна з Вами зустрітись?» – «А що сталось?» – «Нічого. У мене відпустка на реабілітацію. Додому у Запоріжжя їду». – «Розумію. Гроші на квиток треба. Зараз прийду» – «Та що Ви гроші, гроші… Мені хлопці квиток купили. Я просто хотів, щоб Ви на прапорі в мене розписались. У мене всі мої друзі автограф поставили. А Ви ж теж друг. У церкві Костю нашого врятували…»

А з Костею була така історія.

Позаминулої п'ятниці пізно увечері виходжу на вулицю Леннона (бувша Леніна). Холодно, не менше мінус десять. Бачу, стоїть хлопчина в літній британці. Підходжу ближче – на плечі шеврон «Айдару». Тремтить, губи з морозу сині.

«І що ти тут посеред ночі робиш, айдарівцю?» – питаю. «Та я на могилу до мамки, – каже – приїхав. Вже десять років як померла. А взагалі мені ще форму би теплу. Бо я чесно москалів клятих бити хочу. Але мені дддуже холодно. І їсти хочеться»

Ну, пішли ми перекусили. І я ж йому: «Приходь, Костю, завтра до Свято-Дмитрівського храму. Це на Полтавському шляху. Будемо тебе в теплі строї перевдягати». І віддала йому гроші якісь кишенькові. Повертаюсь додому і сама собі кажу: «Та, мабуть, розіграв мене хлопчина. І ніякий він не айдарівець. Грошей йому треба було. І все. Та чи в перший раз?» І яке ж було моє здивування, коли наступного ранку Костю в церкві побачила! Прийшла, а сестри його чаєм із печивом пригощають. Знайомлю Костю з головою нашого Крайового Православного Братства Вадимом Приходченком, волонтером «Вільних людей». І йдемо в коридорчик, де під сходами люди теплі речі складають. І це ж треба таке – хтось із самої гори поклав новеньку НАТівську теплу куртку, ще із цінником. Костя в неї як влився. Коли переодягся і вже остаточно зрозумів, що перебуває серед своїх, показав татуювання на руці: портрет діда, бійця «Нахтігалю». І кашкет, який дідові під час Другої Світової німець подарував. Розповів, що дідусь його з Волині, виховував його до підліткового віку. А потім батьки розлучилися, і він з мамою до Харкова переїхав. Вчився в Худпромі. Фанат Альбрехта Дюрера. А на війні він – снайпер. Ну звісно ж після цієї розповіді Вадим Приходченко повіз його до фірмової військової крамниці і докупили йому ще й кікімору і крутий наплічник. Коли прощалися, Костя каже: «Ну от в мене тепер нова сім'я».

Обіцяв, як приїде живий, похреститися. Бо нехрещений.

Рівно через тиждень у суботу і знову пізно, годині в десятій, дзвоник від Кості: «Пані Олю! Там мої друзі з «Айдару». Странник і ще двоє. Вони стоять біля дверей у церкву. Їм треба десь переночувати. І вони голодні.» От так, власне, із Странником ми і познайомились.

До чого я все це розповіла? Не знаю, як правильно донести до серця кожного з нас, хто прокидається у теплих помешканнях, і щоранку, прийнявши теплий душ, їде на роботу, зустрічається з друзями і відзначає десь у кафешці чергові ювілеї з річницями… Як правильно сформулювати, що ми всі, мешканці великих і малих міст, сіл нашої країни для хлопців, які воюють з російськими окупантами і зрадниками на Донеччині й Луганщині, є головною мотивацією їхньої жертовної боротьби. Чи ми дійсно розуміємо ціну їхньої жертовності? І яка має бути наша вдячність?

СИМВОЛІЗМ МАЙДАНУ

ЧОМУ СИМВОЛІЧНО?

На наше храмове свято, Свято-Дмитрівської церкви, яке цього року співпало із 25-літтям відродження Української Автокефальної Православної Церкви, відбулось дияконське рукоположення о.Федора Сипейкіна та ієрейське рукоположення о.Юрія Стельмащука.

Чому це, я вважаю, символічно? Розповім.

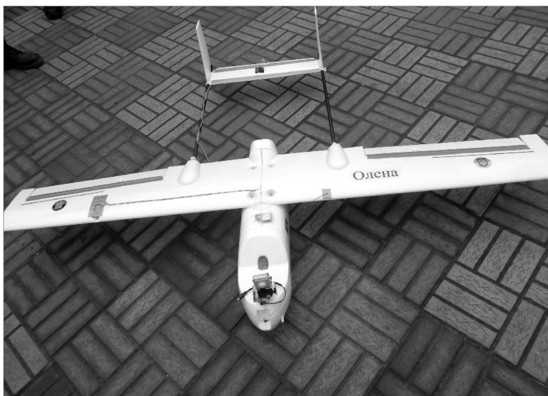
Майже рік тому у грудні заходжу на Майдані у Києві ввечері погрітися до намету Конгресу Українських Націоналістів – того самого, що біля Головпоштамту стояв. Питаю, чи не було голови Конгресу Степана Брацюня… «Та от щойно пішов», – піднімається мені назустріч високий молодий чоловік, який сидів біля пічечки. Вдивляюсь. Точно! Це ж студент нашої Колегії Патріарха Мстислава Юрій Стельмащук. Вітаємося. Обіймаємося. Щоночі о другій на Майдані із священиками інших конфесій диякон Юрій Стельмащук правив молебні. А тепер от прийняв на святого великомученика Димитрія священиче свячення. Служить він у Борисоглібській церкві у Києві. А у суспільному житті – директор Українського Дому.

Так у чому зрештою символізм? Думаю, наш Майдан у Києві, в якому ми вбачаємо початок у новітній історії і продовження минулих часів Національної Революції, тепер є духовною матрицею розвитку подій на Сході. Все збігається… І свячення напередодні річниці Революції, і те, що на св.Димитрія – воїна Христова і покровителя Воїнства. Та й хто зрештою почав Революцію? Хіба не Правий сектор із провідником, який носить його ім'я?.. Все буде за сценарієм Майдану. Я це на нашому храмовому святі, коли Юрія Стельмащука висвячували, зрозуміла.

ФРОНТОВІ ХРОНІКИ

«ОЛЕНКА» ПОВЕРНУЛАСЯ!

Тиждень в артелеристів був поганий настрій. Потелефонували їм на День артилериста, а вони тремтячим голосом: «Нема нашої «Оленки». Такі надії на неї покладали. І справджувалися ж!» За декілька днів за її допомогою і «Смерчі» рашкіни, і блокпост сепарський, і купа ворожої техніки наказали довго жити…

Особливо за «Оленкою» Богдан тужив. Вона ж в нього на очах народжувалась, і він її у Щастя привіз, доглядав ретельно. Як зникла – у вільні хвилини робив паперові літачки і підписував «Оленка». Ціла ескадрилья вийшла.

І це ж треба таке. Приїжджаємо до артилеристів напередодні Святого Великомученика Димитрія, покровителя українського воїнства, веземо їм і джип, і теплі речі з гарячою душею, щоб же ж їх хоч трохи розрадити. А вони біжать нам на зустріч, обличчя усміхнені – «Оленка знайшлася!!! Перелетіла таки міст, за декілька метрів від ворогів, але з нашого боку впала.» Москалі її глушили-глушили за Металістом, а вона таки додому, до своїх, до Богдана повернулася. Жива, майже неушкоджена, і ще нашим хлопцям багато допоможе московської зарази знищити. Одне слово, радості і теплих речей, і ремaненту, і приладів – на всіх вистачило. Дякувати Святому великомученику Димитрію – християнському Воїнові. Він за нас, грішних, просить у Бога допомоги, щоб дав нам сил захистити українську землю від навали путінсько-бісівської.

МИТЬ І ВІЧНІСТЬ

ЩО ВАЖЛИВІШЕ?

Чому бійці повертаються з відпусток на передову часто раніше призначеного? Одна з причин, здається, у тому, що людина на війні непомітно для себе обирає інший вимір буття. Із пріоритетами, які у мирному повсякденні видаються нелогічними. Ну яка логіка у тому, що у землянці на передовій сон міцніший, ніж на м'якому дивані? Але згадаймо Г. Сковороду, його риторичне: що важливіше – солодкий сон чи розкішне ліжко?!

Війна ближче до Вічності в тому сенсі, що ні розкішні ліжка, ні шикарні ресторани, ні найдорожчі авто не важать тут нічого порівняно із справжніми почуттями, які людина відкриває в собі: готовність віддати своє життя за другі своя… Бійці, які були в оточенні, у тому ж Іловайському котлі, розповідали, що ділились останнім шматком хліба і ковтком води, і смак їхній закарбувався в пам'яті як найщасливіша у житті мить.

Зрозуміло, що людям Бог дає різні таланти. Любити – це теж талант, і можливо, самий унікальний. Моє переконання – на війні із російською чумою б'ються найталановитіші у світі українські чоловіки…

Сторінку підготувала
Ольга РІЗНИЧЕНКО
Фото автора

Наші корпункти

Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71
Дніпродзержинськ	Чередниченко Олександр	(098) 242-54-87
Дніпропетровськ	Фурман Анатолій	(050) 695-83-48, (097) 243-71-72
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Кривий Ріг	Мельник Олександр	(096) 298-19-56
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Салтиченко Михайло	(067) 942-64-71
Одеса	Парфенюк Василь	(067) 294-85-84
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 54-64-07
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(050) 540-16-81, (097) 235-60-20
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

НА ЧАТАХ

«ЗАЧИСТКИ» ПАТРІОТІВ ВКОРОТЯТЬ ВЛАДІ ВІКУ

У Києві шукали і знайшли «внутрішньополітичну загрозу»! Як не дивно, але це не україноненависники-екс-регіонали, не російська агентура, в авангарді якої марширують комуністи, не диверсанти, які розстріляли Небесну Сотню, зараз вбивають українських патріотів на Донбасі, а в «антракті» проводять «вибори» правителів Лугандону. Ні! За версією прокурора Києва, «внутріполітична загроза» – це бійці добровольчих батальйонів, які ціною свого життя захищають честь і свободу Української держави. Прокурорська прес-служба в примітивно-дурнуватій манері інформує народ про свої побоювання, мовляв, непрогнозовані бійці «Айдару» можуть учинити «військовий переворот». Прикро, але, схоже, на істеричний лемент повівся Президент і вже на засіданні РНБО начебто заявив, що розглядає добровольчі батальйони не як елемент безпеки, а як... внутрішню загрозу.

Втім, застереження до українських добровольців, які обороняють рідний край за покликом сумління, а не тому, що їх на фронт мобілізували, на Банковій були завжди. Чому влада так боїться українських патріотів, саме тих, завдяки яким вона опинилася біля керма держави? Очевидно, можновладці досі не можуть повірити, що є в нас люди, для яких понад усе не влада і гроші, а Україна. Якщо хтось із них і припускає подібне, то намагається позбутися носіїв чинного патріотизму, принаймні з коридорів влади – і собі спокійніше жити, і Путін поблажливо поплескає по плечу. Перебіг останніх подій і месиджі влади лише підкріплюють версію про те, що московський диктатор начебто категорично вимагає від київського колеги провести «зачистку» українського суспільства від «фашистів-бандерівців». Як відомо, за російською логікою під цю категорію підпадають не лише політичні партії з націоналістичною ідеологією, як-от Конгрес Українських Націоналістів, Правий сектор, ВО «Свобода», а й кожний громадянин, який ідентифікує себе з українством, зі зброєю в руках захищає Батьківщину від російських бандформувань, не бажає відновлення «імперії зла», прагне в Європу тощо.

Добровольчі батальйони перебувають на вістрі боротьби за Україну, тому найбільше ненависні В.В.П., що добре знають на Банковій. У зв'язку з «перемир'ям» їх щоденно розстрілюють російські інтервенти, а вони мусять дотримуватися «мирних угод» і не стріляти. Якщо треба відмивати генералів за Іловайську трагедію, провину «вішають» винятково на тих військовиків, у чиєму патріотизмі ніхто не сумнівається. Варто лише нагадати про сотні патріотів-добровольців, яких рашисти, заздалегідь старанно підготувавшись, розстрілювали під Іловайськом і не лише там. Так, Україні справді потрібна сила, яка «вбереже» її правителів від спокуси колаборантства і від комплексу меншовартості одночасно. Це може бути організація із цивільних і військових людей, які візьмуть за основу державницької ідеології український націоналізм. Чи хтось припускає, що Ізраїль зумів би побудувати потужну державу, забезпечити її високу обороноздатність, якби його державна політика не ґрунтувалася на засадах сіонізму? Далебі, ні. Тож Україні треба запозичувати той досвід, який служитиме її національній безпеці, а не вислуховувати повчання лібералів, чиї ідеологічні постулати ще нікому не допомогли збудувати державу.

Тим часом версія про військовий заколот – дурня. Ми – демократичне суспільство і при потребі позбудемося недолугої влади шляхом її перевиборів. Якщо «власть» і надалі витанцьовуватиме перед кремлівським нацистом циганської халяндри, витісняючи з ВР українських націоналістів і натомість пропихаючи в її ряди путінську «квоту», якщо шляхом маніпуляцій намагатиметься провести його людину (як провела в парламент) і в очільники Уряду, якщо знову разом із терористами вироджуватиме щось на кшталт ганебних мінських протоколів, віддаватиме ворогу територію та прирікатиме на поталу патріотів України в «особливій» зоні, якщо не посадить на лаву підсудних тих, хто за мільярди випустив з України Януковича і десятки йому подібних, якщо не врятує українців від етноциду, що коїться на території «Лугандону», якщо ми побачимо зраду, то, звісно, не терпітимемо наруги над нацією і державою.

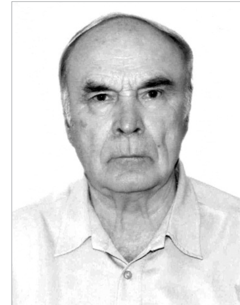
Одне слово, влада має пильнувати Україну та її волю, а не власну шкуру. Тоді суспільство продовжить їй віку…

Марія БАЗЕЛЮК

ВІТАЄМО!

Конгрес Українських Націоналістів щиро вітає Івана Белебеху з 84-річчям від дня народження

Наш давній друг, член редколегії газети «Нація і держава», докладав багато зусиль для становлення і розбудови нашого часопису. Вагомий його внесок як вченого, публіциста в формування патріотичної української зрілої нації та національної державності. Підтвердження цьому – десятки висококпрофесійних, глибоко наукових робіт автора, які стали настільною книгою для тих, хто є і хто хоче відчути себе українцем.

Бажаємо нашому другові Іванові доброго здоров'я, сімейного тепла і ще багато добрих справ в ім'я України, української нації.

З повагою,
Степан БРАЦЮНЬ,
Голова Конгресу Українських Націоналістів

АКЦІЯ

«УКРАЇНА – ЦЕ Я!»

Під такою назвою на Майдані Незалежності в Києві та ще у 16-ти обласних центрах України відбулася Громадянська Акція на підтримку єдності нашої нації перед лицем військової агресії неофашистської Росії.

На початку дійства всі охочі, які прийшли підтримати цю ідею, мали змогу долучитися до викладання з червонних запалених лампадок величезних розмірів зображення Герба України. У всіх виступах промовців: громадських активістів, які розпочинали рік тому Євромайдан, волонтерів, які допомагають нашим воїнам на фронті й у шпиталях, бійців добровольчих батальйонів, які відновлюють сили, щоб знову повернутися на бойові позиції, червоною ниткою проходило єдине: незалежно від місця нашого проживання, нашого етнічного походження, якої ми віри і якою мовою поки що розмовляємо – ми є єдиним народом і єдиною нацією, яка не залишить жодних шансів ворогові нас роз'єднати!

Після виступів та виконання духовного Гімну України «Боже Єдиний, Великий…» хором під орудою Павла Струця учасники дійства стали, взявшись за руки, навколо багряного зображення Герба нашої держави й скандуванням «Україна – це я!» завершили акцію. У рамках акції всі охочі мали змогу поставити свої підписи на обітниці «Україна – це я!», придбати для захисників Вітчизни обереги: ляльки-мотанки, а також мистецькі твори художників та майстрів народної творчості на благодійній виставці для збору коштів у фонд допомоги пораненим воїнам.

Георгій ЛУК'ЯНЧУК

ПРОТЕСТ

Заклик українців під посольством Угорщини: припиніть загравати з Кремлем

Сьомого листопада, кілька десятків активістів, за участі Київської міської організації Конгресу Українських Націоналістів, пікетували посольство Угорщини у Києві, протестуючи проти проросійської політики прем'єр-міністра Угорщини Віктора Орбана.

Приводом для протестної акції стали нещодавні антиукраїнські висловлювання Голови угорського уряду Віктора Орбана про те, що Україна є «потенційним джерелом загрози», а відтак в обхід її території потрібно продовжувати спорудження газогону «Південний потік».

До пікетувальників вийшов помічник посла Угорщини в Україні Антал Суромі, якому вони передали звернення української громадськості до угорського посла та уряду, а саме – від імені Громадського руху «Українська Патріотична Альтернатива» за участі Конгресу Українських Націоналістів, Народного Руху України, політичної партії «Наша Україна», Спілки офіцерів України, ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка, Всеукраїнського об'єднання ветеранів, ОУН та Української партії. У своїй заяві активісти попередили угорських громадян, що агресія Путіна може не обмежитися територією лише України.

«Як переконує гіркий український досвід, залежність керівництва держави від Росії може привести тільки до появи на вулицях міст російських танків. А угорці як ніхто інший мають пам'ятати 1956 рік, коли саме російські танки диктували їм, як вони мають жити» – зазначено в тексті звернення.

Наш кор.

ДУМКИ З ПРИВОДУ

ПІДСВІДОМА НЕНАВИСТЬ ДО УКРАЇНЦІВ

Маленька історія з луганського села

Є відомий вислів Винниченка, що «там, де починається українське питання, зникає російський демократ».

Ніхто ніколи задавався питанням, а чому так?

Цікавий висновок з цього приводу я зробив після однієї розмови з хлопцем, за освітою істориком, що їхав з АТО на побивку в Київ до дружини та малої дитини. Повертаючись з лекційного туру, я підібрав його в Черкасах та відвіз до Києва.

Він мені розповів цікаву історію з одного села в Луганській області. Він ходив купувати молоко до однієї дуже старої жінки, якій було далеко за 80 років. Він ходив саме до неї навмисно, бо вона з люттю ставилась до наших військових, але гроші все ж таки для неї були не зайвими, тому продавала молоко тим, кого, насправді, щиро ненавиділа.

Сама ця бабка родом з Росії. Привезли її ще зовсім малою дитиною в це село батьки, яких туди цілеспрямовано переселила радянська влада. Переселяла в село, де під час Голодомору загинуло від голоду більше 90 відсотків селян. Селили росіян саме в ті хати, де жили та вмирали від голоду українські селяни цілими сім'ями. І ця стара жінка люто ненавиділа все українське, бо розуміла, що колись її батькам, віддали те, що належало українцям. Зробили, як мародери. Привласнили у вбитих ними ж.

Тому у цієї старої жінки виникала така підсвідома ненависть до тих, хто може вважатись нащадками загиблих українських селян. Це ненависть, що базується на страху викриття скоєного колись злочину.

Теж саме ми спостерігаємо на рівні підсвідомості у переважної більшості росіян. Вони розуміють, що їхніми прапрадідами колись в українців була вкрадена історія, назва народу – все, що є основою нації. А тому така ненависть до всього українського, заперечення українських традицій, мови, культурної спадщини.

Бо якщо визнати, що все це вкрадено, тоді стане зрозумілим, більшість з того, що росіяни оголошують «исконно русским», їм не належить. Це вони колись лише захопили з надзвичайною підступністю та жорстокістю у тих чи інших народів. Це ненависть лиходіїв, які бояться, що колись прийдуть та назвуть злочин – злочином, а вкрадене – вкраденим.

Недарма так часто можна почути від цілком інтелігентних росіян емоційну думку, що питання взагалі не в Україні та не в українцях, яких вони ніколи на підсвідомому рівні не визнавали окремою нацією. Питання зараз в самій Росії. Визнавши Україну та українців, доведеться визнавати, що саме вони є нащадками тих, хто жили в Київській Русі – Україні. А тоді вся концепція «руського світу» розвалюється в прах. Що нічого справді свого в них немає. Все було в когось з розбоєм забрано.

Тому зараз дійсно вирішується доля Російської імперії. Якщо українці збережуть свою державність, тоді остаточний розпад цієї тюрми народів, це лише питання часу. Причому, впевнений, що йдеться, навіть, не про десятиліття. Це питання лічених років.

Борис КУШНІРУК
ukr.net

ДОНЕЦЬКІ РЕАЛІЇ

«ВІДНОВІТЬ НА УКРАЇНСЬКОМУ ДОНБАСІ УКРАЇНСЬКУ ВЛАДУ!»

Марія ОЛІЙНИК,
пенсіонер України, а не «ДНР»

На Донеччині терористи стріляють, наступають, грабують, вбивають мирних жителів, стягують зброю. Росія продовжує постачати на схід України і техніку, і особовий склад. Нам демонструють як 50 одиниць танків і самохідних артилерійських установок «Нона» дев'ятого листопада спокійно прибули в м. Сніжне через російсько-днрівський кордон. Готується вже сьомий гуманітарний конвой, який безперешкодно, без будь-яких обурень з боку чи то української чи то антиукраїнської влади, як і всі попередні, перетне неіснуючий російсько-український кордон. Потім речник АТО повідомить нам, що то була не гуманітарна допомога, а військова техніка.

ГЕНОЦИД, ЯК НАСЛІДОК МІНСЬКИХ ПРОТОКОЛІВ

А тим часом, незважаючи на Мінські домовленості, бойовики щоденно здійснюють по декілька десятків обстрілів наших блок-постів, атак і штурмів Донецького аеропорту, який обстрілюється цілодобово з усіх видів озброєння з 26 травня 2014 року. Бойовики атакують міста, які перебувають під контролем української армії.

Так, під час обстрілу Авдіївки 10 листопада були вбиті чотири людини. Бойовики випустили по житловому кварталу сім снарядів, у результаті чого загинули троє цивільних і один військовий. Ще семеро людей отримали поранення. Крім того, серйозно постраждали комунікації та житлові будинки по вулиці Молодіжній. «ДНРівські» терористи-карателі, які протягом декількох місяців не можуть пробачити авдіївцям їхню прихильність до Української держави, не дають городянам відновлювати мирне життя. За інформацією оперативних служб і очевидців, снаряди прилетіли з боку Донецька – з території, контрольованої бойовиками. Така ж ситуація у м. Мар'їнці, де щоденно, вже який місяць, гинуть люди під час «перемир'я», у Дзержинську та в інших містах, які є під контролем української армії.

Бойовики продовжують захоплювати приміщення. Так, 10 листопада вони захопили приміщення Донецької обласної Спілки письменників України. А також продовжують відбирати машини. Так, у фармацевтичної компанії 11 листопада група бойовиків у Петровському районі Донецька, під загрозою застосування зброї, заволоділа автомобілем «Skoda Fabia», що належить підприємству. Бойовики із батальйону «Восток» посеред міста розстріляли Дениса Бутирського, у якого проти його волі забрали автомобіль. Машину намагалися «віджати», а господар цьому перешкоджав, тому й поплатився життям.

Російське ТБ ще ніколи не показує, як не показує правдиві історії про те, як бандити з колорадськими стрічечками вбивають і грабують у Донецьку мирних жителів. У Шахтарську розстріляний місцевий бізнесмен Галига. Бойовики розстріляли будинок Галиги з автоматів за те, що відмовився їм платити. Разом з ним убили його дружину. Дочка поранена в голову, але дивом залишилася жива. Зараз у реанімації. «ДНР» та «ЛНР» перетворилися в Сомалі, де людське життя нічого не коштує, і будь-кого можуть вбити на вулиці просто так.

Восьмого листопада в Краматорську провели в останню путь і попрощалися з 16-річним патріотом України, воротарем місцевої футбольної команди «Авангард», якого ще 27 липня захопили бойовики «ДНР» і тіло якого знайшли тільки третього жовтня. В двох областях України приблизно 1700 осіб, які пропали безвісти за час вакханалії терористів. Сподіватимемось, що після звільнення їх можна буде теж знайти.

Сьомого листопада в Донецьку попрощалися з 14-річним Данилом Кузнєцовим і 18-річним Андрієм Єлісеєвим, які загинули п'ятого листопада в результаті попадання снаряду на спортивний майданчик школи №63, де діти в цей час грали в футбол. Ще четверо поранених потрапили в обласну травматологію. Хто й чому дозволив дітям перебувати на спортивному майданчику школи в день, коли сильно обстрілювали аеропорт, це окреме питання і до адміністрації школи, і до родичів дітей. Лікування цих школярів взяв на себе благодійний фонд донецького мільярдера Рената Ахметова. РНБО проаналізувала, що снаряд на спортивний майданчик школи прилетів з м. Макіївки, яке є під повним контролем терористів. У зв'язку з трагедією акціонер компанії СКМ і колишній учень 63-ої школи Ренат Ахметов зробив заяву:

«Кілька годин тому в моєму рідному селищі, на території школи, в якій я навчався, розірвалися снаряди. В цей час на футбольному полі були діти-підлітки. Двоє з них загинули, четверо важко поранені і доставлені в реанімацію. Сталася ще одна страшна трагедія! Постраждали ні в чому не винні люди, на цей раз – діти! Перш за все, я хочу сказати найсердечніші слова співчуття рідним загиблих хлопців. І запевнити сім'ї поранених у тому, що ми зробимо все, щоб швидше поставити їхніх дітей на ноги. І ще, хочу спеціально сказати – ми нікого не залишимо в біді! Мій гуманітарний штаб надасть всю необхідну допомогу постраждалим у цій трагедії. Скажіть мені, скільки ще має бути дитячих смертей, загиблих і покалічених, скільки ще має бути сліз, щоб ця війна нарешті закінчилася?!

Я звертаюся до всіх – припиніть вогонь! Перестаньте вбивати мирних жителів! Перестаньте вбивати дітей!»

Прекрасна реакція, але дуже й дуже запізніла, і не ясно, до кого він звертається. Приведу інформацію зі статті «Новости Сопротивления» з газети «Новороссия» №8 за 20 серпня про те, як приборкали антидержавні проросійські радикальні виступи в інших областях:

«В Харьковской народной республике в начале апреля мэром Кернесом и губернатором Добкиным начался «слив сверху». Активисты захватили ОГА (во второй раз), телевышку и местный телеканал. На этом этапе народное восстание было пресечено – все захваченные объекты были окружены, активисты арестованы приехавшими из центральных и западных областей вооружёнными спецназовцами. При этом были переданы все списки и контакты активистов антимайдановцев, началась массовая зачистка города. Именно тогда было арестовано более 300 активистов, многие из которых до сих пор находятся в тюрьмах. Большое количество антимайдановцев (1500–2000) были вызваны в СБУ для «беседы» и постановки на учет, остальные ударились в бега. Восстание было подавлено…» І далі розповідається, як їхні підпільники в серпні кинули в фойє кінотеатру «Боммер» пляшку з «коктейлем Молотова», де демонструвався фільм «Майдан», стріляли по Харківському тракторному заводу із реактивного вогнемета; кинули пляшку з «коктейлем Молотова» в один з райвійськоматів. Щоправда, «забули» написати, що більша частина «активістів», а саме 40 автобусів, була завезена з м. Бєлгорода, тобто росіяни не «ударилась в бега», а виїхали на свою історичну батьківщину.

ЯК ЗДАВАЛИ ВОРОГАМ ДОНЕЦЬК

А я хочу нагадати, хто перешкодив зробити це в Донецьку. Не захотіла «злити зверху» всю цю проросійську чуму наша донецька влада. А навпаки, підтримала. І основну підтримку надав саме Ринат Ахметов.

Третій штурм та захоплення приміщення Донецької обласної ради сталося шостого квітня після малочисельного мітингу радикальних проросійських сил на пл. Леніна під крики «Росія», «Крим-Донбас-Росія», «Путін, помоги». Безперешкодно перекривалися вулиці, зривались і спалювались українські прапори, вивішувались державні прапори РФ та прапори ліквідованої судом громадської організації «Донецька республіка», проти керівників якої було порушено кримінальну справу за посягання на територіальну цілісність і недоторканість України за ст. 109 та 110 КК України. Ці сили вранці сьомого квітня «взяли» приміщення обласної СБУ разом з автівками начальника та його заступника, обмундируванням, в яке переодяглись, та 200 автоматів Калашникова, які завезли на автівках начальства СБУ до приміщення Донецької ОДА. Донецька міліція зникла, тож спокійно і безперешкодно завозились коктейлі Молотова, пісок, шини, арматура, їжа. Одне слово, все, що було необхідне тепер уже вперше озброєним зброєю з обласного управління СБУ бойовикам для життя в обласній ОДА. А наша влада від ПР, наші народні депутати від ПР і Ринат Ахметов всього цього ніби не бачили і продовжували розказувати казочки про те, що це наші мирні донеччани борються всього на всього за свої права: другу державну мову, федералізацію, за православну віру тощо.

Дивним чином, коли було заявлено, що сьомого квітня, в ніч з понеділка на вівторок, мали б черговий, третій раз очистити приміщення обладміні, як це зробили в Харкові, прибігли до терористів нібито на переговори народний депутат від ПР Ніколай Левченко та Ринат Ахметов і зірвали операцію. Вони обидва заявили, що поділяють вимоги кримінальних злочинців, які на той час не тільки незаконно захопили адміністративне приміщення, а й вперше взяли в руки автомати Калашникова, замість бит і заточок, і що вимоги цих «мирних» людей треба вирішувати за допомогою мирних переговорів! І вони обидвоє назвали себе тими переговірниками! То треба ж звертатися до тих, хто сьогодні незаконно захопив усе, що їм приглянулось, незаконно взяв до рук зброю, вбиває, грабує й мародерствує.

Адже якщо б Ринат Ахметов сьомого квітня не втрутився в ситуацію, то не було б війни, не було б тисяч смертей, каліцтв, і в тому числі, двох смертей школярів його рідної школи!!! Не було б знищення інфраструктури Донеччини. Й мільйонів біженців, які змушені покинути роботу й домівки, рятуючись від його «мирних» людей. Так що крики і соплі Ахметов має адресувати в першу чергу собі. І звертатися має до своїх «мирних», щоб звільнили незаконно захоплені приміщення та склали зброю. І війна закінчиться. І ще. Своє звернення він має адресувати тим донецьким міліціонерам, якими керував на цей час генерал Костянтин Пожидаєв, який прийшов з поста начальника служби безпеки СКМ Ахметова.

Восьмого листопада Костянтина Пожидаєва на посаді керівника Донецької обласної міліції змінив полковник міліції В'ячеслав Аброськін. Він озвучив страшну цифру: вірним Україні і присязі залишились 6800 міліціонерів Донеччини з 17 тисяч. Решта злочинців-міліціонерів почепила георгіївські стрічки і пішла в бойовики воювати проти українського народу. Невже не знав Аваков, кого п'ятого березня призначив начальником міліції замість генерала Романа Романова і не володів інформацією про ситуацію в рядах міліції? І треба було чекати аж вісім місяців (!?) з березня до листопада, щоб прозріти? А за цей час місто за містом, об'єкт за об'єктом безперешкодно здавали бойовикам. Саме здавали. Ось уривок з останнього інтерв'ю Стрелкова: «Це неможливо спокійно читати, розуміючи, наскільки імпотента і безсила була і є українська влада, яка дозволила півсотні головорізів розв'язати повномасштабну війну на Донбасі». Він має на увазі вхід 11 квітня в м. Слов'янськ, коли за півдня було здано управління міліції та управління СБУ і практично декілька десятків людей повністю взяли під контроль все місто! І, на превеликий жаль, це правда, і ця влада продовжує бути такою ж імпотентною, безсилою і нерішучою.

А останні заяви і розпорядження – на рівні божевілля. Замість звільнити окуповані території, влада спочатку евакуювала органи прокуратури, міліції, пенсійного фонду, суди, ВНЗ. Тепер хоче евакуювати всі державні установи. Особливо по-варварськи вчинили з пенсіонерами, інвалідами і та дітьми. Всі соціальні виплати припинили виплачувати через припинення роботи пошти у липні. Порадили відкрити картки в Ощадбанку і здати заяви на виплату в пенсійні фонди та управління соцзахисту. Люди втрачали свідомість у чергах по вісім годин у відділеннях Ощадбанку для оформлення карток, яких не вистачало, доводилося чекати від одного до півтора місяця. Але не встигли віднести туди заяви й отримати хоч якісь соціальні виплати, як Кабінет міністрів з першого вересня припиняє виплати в зоні АТО, і тепер уже треба виїжджати через 2-3 блок-пости бойовиків, а потім – ще кілька блок-постів української армії, часто під кулями на територію України і переводити нарахування виплат на будь-яку адресу. Поїздів з Донецька немає, автобусне сполучення є, якщо не йдуть бойові дії. Там знову тисячні черги. Старенькі падають з ніг, деколи повертаються ні з чим, деколи ночують під пенсійним фондом, щоб закінчити оформлення на другий, а то й на третій день. За два місяці за інформацією Донецької ОДА тільки 20 відсотків пенсіонерів з зони «ДНР» зуміли переоформити пенсії на території України. Це й не дивно. Жодного способу донести інформацію до донечан немає. Всі ЗМІ – лише російські. Але виплачують пенсію тільки за листопад. А за вересень і жовтень – ні. Я думаю, що таким чином наш уряд економить на невиплатах пенсій: 80 відсотків пенсіонерів з «ДНР» не отримують пенсії з липня. 20 відсотків не отримали за вересень-жовтень. Ось вам сучасний порошенківсько-яценюківський натуральний голодомор!!!

ПРИРЕЧЕНІ

А далі ще один удар – по найнезахищеніших верствах. Наступного дня після засі-

дання РНБО, четвертого листопада, прем'єр-міністр Арсеній Яценюк раптом заявляє, що з першого грудня Україна припиняє соцвиплати мешканцям окупованих територій. «Сьогодні платити гроші на ці території означає, що гроші не дійдуть до людей, їх вкрадуть російські бандити. І це не що інше, як підтримка російського тероризму», – сказав Яценюк.

«Пенсійний туризм закінчується. Отримувати гроші в Україні, а витрачати їх в «ЛНР» чи «ДНР» більше не вийде. На бюджетні виплати можуть претендувати лише офіційні переселенці. Тобто ті, хто виїхав з зони АТО і будує життя по цей бік фронту», – пояснює міністр фінансів Олександр Шлапак. Правила стосуються всіх – навіть немічних та лежачих.

По-перше, кошти надходять на картки, то як «їх вкрадуть російські бандити»? По-друге, виявляється, за Яценюком «ДНР» чи «ЛНР» вже неукраїнська територія? Він що, з дуба впав? І хто він такий, щоб позбавити мене зароблені за 55 років пенсії, яку я маю право витрачати в будь-якій країні світу? По-третє, куди мають виїхати пенсіонери, в які міста, в які помешкання серед зими? Особливо «турбується» влада про немічних і лежачих. Чим вивезти донеччан, яким в результаті обстрілів перебито ноги і вони перебувають в обласній травматології та інших лікарнях? В яку лікарню і чим їх перевезти, як їм зареєструватись в управлінні соцзахисту, коли уряд спеціально відмінив оформлення за дорученням? Тільки особисто!!! Як можуть немічні і лежачі оформитись особисто? Нести їх на ношах? Спочатку в управління соцзахисту, а потім в управління ПФУ? От уже з липня і помирають немічні і лежачі без законних пенсій. Зате яка економія для олігархів! Так не може поступати український уряд з громадянами України! Цей уряд хоче перекласти свою найстрашнішу помилку щодо неспроможності взяти ситуацію на Донеччині під свій контроль, свої кадрові прорахунки на нас, пенсіонерів, інвалідів та дітей? Адже саме цей уряд Яценюка, Наливайченка, Яреми, Авакова та інших на виїздному засіданні 11 квітня в Донецьку віддав область в управління чи то на відкуп Ахметову. З цим завданням Ахметов упорався так, як бачите. Крім того, Аваков замінив начальника обласної міліції генерала Романова на людину, яка керувала раніше службою безпеки ДТЕК, що належить Ахметову, – Костянтина Пожидаєва, а той оперативно наповнив керівництво міліції області старими перевіреними кадрами – справжніми церберами донецького клану, які ненавиділи все, що пов'язано з Україною в цілому, і Євромайданом зокрема. А на другий день, 12 квітня, Стрелков з кількома десятками людей захопив Слов'янськ, а керівники обласних СБУ та МВД, призначені Наливайченком та Аваковим, навіть не помітили цього. Так само не відреагував жодним чином і керівник Уряду Арсеній Яценюк. А не допустити захоплення Слов'янська тоді, 12 квітня, при правильних кадрових призначеннях, можна було. І війни б не було. Так що війна на Донбасі – це результат недолугих кадрових призначень уряду Яценюка. А тепер, замість фізичного знищення бандитів нашими військовими, Президент та Уряд України фізично, за допомогою голоду, знищують найзнедоленішу, найбіднішу частину громадян України, які опинились на окупованій території завдяки злочинним кадровим призначенням уряду Яценюка. Це державний бандитизм проти нас. Думаю що скасування фінансування соцвиплат на окупованій території є зрадою влади своїх громадян. Тому що тут далеко не всі сепаратисти й терористи. А якщо є такі, то, як громадяни України, вони повинні бути притягнуті до відповідальності відповідними органами за відповідними статтями, а не зараховані до «більшості», щоб всіх разом позбавити засобів до існування і умов для нормального життя. Головне для сьогоднішньої влади – покарання усіх донеччан: винних і не винних, здорових і немічних, ходячих і лежачих дорослих і дітей – та економія коштів УПФУ.

Крім того, у русі від сепаратизму до війни винна все та ж центральна влада, яка дозволяла місцевій владі насаджувати проросійські настрої протягом усіх 23-х років.

«ПАНЕ ПРЕЗИДЕНТЕ, ВІДНОВІТЬ УКРАЇНСЬКУ ВЛАДУ…»

Центральна влада продовжує й досі оплачувати електроенергію, газ і тепло на захопленій телевежі, де сьомий місяць зомбують дончан виключно російською та терористичною пропагандою, хоча для їх відключення треба перебити всього на всього один кабель. За сім місяців не зуміли. А нам, українським патріотам, зуміли закрили рот бітами та заточками радикальних проросійських активістів ще під час бездіяльності на цій території української влади. Так само забезпечуються і оплачуються усі незаконно захоплені приміщення, в яких розмістились бойовики. Ніхто не перекрив їм ні електроенергію, ні воду, ні газ. Влада повинна бути відповідальною перед народом, турбуватись про нього і охороняти території, на якій він проживає.

Найлегше обнести кількома рівнями ровів шматок української землі і сказати «тимчасова окупація»: там половина інвалідів, дітей-сиріт, лежачих пенсіонерів повимирають (вони ж сепаратисти і терористи !); інші сепаратисти і терористи, вже справжні, розкрадуть, довивезуть на територію РФ заводи, підприємства і благополучно втечуть, коли красти буде нічого. Вони то якраз не постраждають; а всі патріоти – мають виїхати невідомо куди, жити невідомо де, знімуть житло на півроку за 442 грн допомоги від держави. А те, що у них там залишилося зароблене майно, – що ж поробиш, адже захопили сепаратисти-терористи, а ми тут ні до чого.

А коли закінчиться окупація сама собою років через п'ять чи десять, як нам обіцяють наші владці, що нас чекатиме – діти, які пройдуть через війни, голод і навчатимуться за програмами терористів, в яких знищено все українське. Тоді вже точно ми отримаємо вороже налаштований регіон на довгі-довгі роки.

Щоб зберегти державну цілісність і єдність України, про що так багато говориться, але не дуже багато робиться, вихід тільки один – звільнити окуповані українські території. Я категорично незгодна з політикою української влади. Свою землю і свій народ потрібно захищати, а не віддавати на розтерзання терористам, позбавляючи ще й при цьому коштів для існування. Таким чином, ми не тільки не повернемо Донбас, ми виховаємо ненависть до України навіть серед патріотів України.

А поки що терористи активно імітують «державу» на окупованих територіях, пишуть розпорядження про ліквідацію української символіки, запроваджують московський час, московські свята, переводять школи на програми РФ та роздають один одному нагороди героїв неіснуючих республік. Горлівський ватажок Безлер, якого вже кілька разів достроково ховали, за останніми повідомленнями, живий і робитиме кар'єру в Москві – як офіційний представник ніким не визнаної республіки.

10 листопада весь квартал навкого Донецького українського академічного національного музично-драматичного театру був знову оточений бойовиками. Всі вулиці перекрито. Як при «коронації» обраного другого листопада ватажка терористичної організації «ДНР» Олександра Захарченка. Виявляється, терористи розіграли чергову клоунаду: відзначали «професійне свято – день поліції ДНР». Терористи вирішили відзначати «день поліції ДНР» разом з Росією 10 листопада. Відповідний указ підписав так званий «глава Донецької народної республіки» Олександр Захарченко. Крім того, цим же указом головний терорист «ДНР» встановив дату створення «міністерства внутрішніх справ ДНР» 17 липня 2014 року. 8 листопада «главар ДНР» Захарченко присвоїв громадянам РФ, терористам Стрелкову (Гіркіну) і Бородаю звання «героїв ДНР». Подія пройшла з русскіми пляскамі та поздоровленням «мера ДНР», депутата Донецької міської ради від ПР Ігора Мартинова . «Досягнення та успіхи» поліції «ДНР»: убили, викрали, захопили. Так 10 листопада на в'їзді в Новоазовськ Донецької області бойовики викрали студента Маріупольського ВНЗ. У даний час про його долю нічого не відомо.

Так що на окупованих територіях нам створюють проблеми і терористи, і українські урядовці, від яких ми чекаємо звільнення, а не абсурдного й неможливого переселення невідомо куди і як до першого грудня.

Без надії сподіваємося, що будуть знищені ті, які принесли на донецьку землю смерть, тортури, страждання, руйнування і горе в кожну сім'ю.

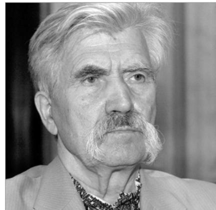
Віримо, що дітки, школярі і студенти повернуться до Донецька і підуть у рідні школи (ті, що не спалені «защітнікамі»)та ВНЗ, що почнуть працювати залізничний вокзал, пошта, українські телеканали, радіо та газети, аеропорт і автовокзали, які сьогодні зруйновані. Повернуться додому підприємці.

Мільйони дончан – і ті, які змушені були рятуватися і виїхали, і ті, які живуть у страсі під обстрілами, щиро сподіваються, що Президент України, новообрана Верховна Рада України зуміють нарешті об'єктивно, фахово і неупереджено оцінити ситуацію на сході України і звільнити цей козацький, український край від окупантів, а не проводити абсурдну евакуацію людей в нікуди. Пане Президенте, відновіть на українському Донбасі українську владу, мир, спокій і безпеку громадян України, а не грайтесь в ігрища, запропоновані Вам Путіним.

м. Донецьк

ПОЗИЦІЯ

Президентові Порошенку. Звернення

Левко ЛУК'ЯНЕНКО

Шановний пане Президенте!

29 жовтня через екран телевізора Ви заявили, що вважаєте за своє завдання переконати західних державних діячів не визнавати виборів у «ДНР» та «ЛНР». Ну й що з того, що Ви і наші західні союзники не визнаєте виборів?

Ви і вони вже не визнали загарбання Криму і юридичне Державною Думою РФ, тобто законне включення його до складу території РФ.

Завдання Президента України, як Ви його виклали громадянам України через телебачення 29 жовтня, свідчить, що головним для себе Ви вважаєте дипломатичну підтримку Заходу в засудженні незаконних виборів, а не зрив цих виборів, які стануть першим кроком для здійснення кримського сценарію вилучення в України і включення до РФ ще двох українських областей.

Чи Ви припускаєте, що Ваше з нашими союзниками невизнання виборів і обрання в «ДНР» і «ЛНР» своїх «влад» зупинить Москву бодай на один день щодо включення Державною Думою цих територій до складу РФ або перетворення їх на друге Придністров'я?

А якщо Ви розумієте послідовність і мету дій нашого історичного ворога, тоді Ваші слова 29 жовтня викликають сумніви щодо Ваших справжніх намірів, бо якщо розумієте Москву, то чого не протидіяли проведенню виборів?

Телевізійні канали, у тому числі й Ваш 5-й, навіюють громадянам України уявлення про війну як війну проти терористів та бандитських груп. І назвали війну Антитерористичною операцією.

Ви також воюєте проти терористів, а не проти Російської імперії?

Ви розумний дипломат і добре знаєте, що очолюєте війну проти Кремля, то чого ж не назвете війну війною, бо ж словоблудіє українських державних верхів збиває українців з пантелику й поширює безпідставні надії щодо оборони рідного краю.

Постійно підкреслюєте свою прихильність до миру і не кажете, що дорога до миру одна – перемога на нашій землі над московським загарбником.

Спочатку перемога, а потім мир. Отже, годиться надихати народ на війну, на бажання воювати, а не уникати війни. Боїтеся легалізувати війну – вже легалізовану парламентом Росії – і дати Москві зачіпку застосувати авіацію проти України?

Політика боягузства ніколи не зупиняла агресорів. Навпаки, заохочувала до наступу. Боягузлива поступка Криму, Донецької й Луганської областей не зупинить Москву.

Навпаки, ці території Москва використає як бази для підготовки подальшого просування в Україну. Відкупитися від Путіна неможливо, бо московська політична еліта прагне відновити велику імперію, а вона, як відомо, без України неможлива.

Ось що думають московські ідеологи. Партія «Євразія» вважає Володимира Путіна народним президентом, який опирається на 73 відсотки населення. Того «Євразія» підтримує Путіна «повністю і радикально».

Лідер партії «Євразія» Олександр Дугін пише: «Великая Россия» в будущем не должна быть меньше, чем «Великая Россия» в прошлом».

І заявляє просто: «Если Россия не будет великой, ее не будет вообще… Величие – наша великоросская сущность. Но тогда пусть лучше ничего не будет. Без России мировая история немыслима. Тогда пусть кончается мир».

Так думає не тільки Дугін і партія «Євразія», так думає 73 відсотків московитів, які схвалюють війну проти України.

Якщо вони задля відновлення імперії готові вдатися до будь-якої зброї і поставити світ на грань світової катастрофи, то я не думаю, щоб українці зі страху впали на коліна перед хижим агресором.

Українські воїни вже довели, що краще вмерти, ніж повернутися в московське рабство.

Пане Президенте, маленька Фінляндія сміливо воювала проти величезного СССР, Українська повстанська армія, що була утворена тільки п'ятою частиною України, після Другої світової воювала за свободу України без жодної зовнішньої допомоги до 1956 року – 11 років!

Тепер воює не тільки західна частина, а вся Україна – це зовсім інше співвідношення сторін у цій війні. І не вся Росія проти України.

За 23 роки життя в умовах демократії українці відчули смак свободи і вже нізащо не повернуться в московське колоніальне ярмо. Як засвідчила Революція Гідності і війна на Сході, в народу проснувся дух свободи, і він безстрашно тримає над головою високо народно-державний синьо-жовтий стяг.

Ви це бачили в період Революції та майже беззбройного опору проти Путінських спецназівців у перші дні війни.

Наш народ справді перетворився в націю і готовий боронити незалежність України до загину, тож відчуйте гордість за українську націю, відкиньте ворожу байку про українську нездатність до державотворення, поборіть у собі радянського раба і станьте на повен національний зріст – скасуйте назву АТО, назвіть війну війною і дайте волю більшій ініціативі нашим воїнам!

Україна всупереч своїй волі майже триста років допомагала московитам будувати Російську імперію. І зазнала неймовірно великих людських втрат та нищення нашої мови, духовності й культури.

Тепер історія підвела Московію до розплати за всі імперські злочини, і через цю путінську війну Україна прискорює дезінтеграцію Російської Федерації та сприяє звільненню десятків її суб'єктів-колоній від диктату Москви та будівництву своїх незалежних держав.

А в ході війни хай кожен український вояк гартує сталеву волю для перемоги над дикою московською ордою.

Ви, пане Президенте, і в умовах парламентсько-президентської республіки маєте в руці важку гетьманську булаву, служіть же Україні, а не олігархам.

Порвіте матеріальні пута, що тягнуть Вас униз, і підніміться у сферу українського національного духу, бо Україна – це духовне космічне явище і тільки на її інформаційному полі досягають безсмертя!

НА ЗДОБУТТЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПРЕМІЇ ІМ. ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

НОВИЙ «КОБЗАР» НА ТЛІ ЄВРОРЕМОНТУ ТРАДИЦІЙ?

Чи міг би хтось подумати ще не давно, що бодай частина наших олігархів стануть свідомими українцями й отримають мандати довіри від народу й самого Майдану? До нової книжки Станіслава Бондаренка «Майдани і магнати» (видавництво «Український пріоритет», Київ, 2014) увійшли три поеми, дві з яких вже відомі не лише вітчизняним читачам. Це перекладена п'ятьма мовами «Нічна розмова з Європою» (2011), яку видали книжкою в Парижі й назвали «передчуттям Євромайдану», та «Пікнік із мільярдером» (2012) – перша спроба проникнення в лабіринти життя й психології прошарку олігархів. А в третій, історично-детективній поемі-кліпі «Майдани і магнати, або Магія магми» (2014), яка завершує цей своєрідний триптих, герої попереднього твору – «новий українець» Хо, поет Ярослав, «афганець» Борода – діють в інших обставинах: «на лінії вогню» і в «підмайданні», де викривається зрада й шпигунство, де навіть рідні брати виявляються ворогами, а вчорашні вороги – соратниками.

У цій книжці найперше кидається в око її формальна оригінальність, ні-на-що-несхожіть. Пригадуються найсміливіші штукарства раннього Павла Тичини й пізнього Івана Драча. Це та шалена й доволі майстерна унікальність, гра словом і звуком, від яких український читач за останні роки дещо відвик.

Станіслав БОНДАРЕНКО

Станіслав Бондаренко майстерно «мертвопетлює» римами й химерними звукосполуками навколо Пізанської та Ейфелевої вежі, а також довкруж дзвіниці Києво-Печерської лаври. Словесні сатиричні новотвори, які щедро використовує автор, ніби й незвичні, а проте цілком зрозумілі будь-кому: «брехіонали», «ліліпутін», «жлобалізація», «білбординці» та ін. Пише він вигадливо, винахідливо й атракційно – так, як зазвичай вдається хіба що у юності, від надлишку сил, – хоча С. Бондаренко є активним учасником літпроцесу протягом останніх, мабуть, 25-ти років. Вправно поєднує протилежні, здавалося б, речі: лірику й сатиру, сарказм і молитву. Й словесні кунштюки не виглядають у нього штучними чи сконструйованими, навпаки: дивують природністю, навіть коли вони вкрай гострі й парадоксальні. Наприклад, коли автор описує символ комунізму, схрещені серп і молот, як «близнюка» фашистської свастики.

Зараз ми спостерігаємо бум патріотичної поезії – щирої, запальної, розкуйовдженої, – та, на жаль, не завжди художньо майстерної. Найчастіше це верлібри, вільні вірші – поетам ніколи римувати, бо треба подолати ворога (хоча б «мечем слова»).

«Майдани і магнати» – це теж демонстрація патріотизму. Хоча б тому, що ця книжка глорифікує обидва українських Майдани, активних громадян, бійців і творців майданного ентузіазму. У книжку включено три поеми, одна з яких присвячена нашому євроцентризму, а дві інші – Майдану і його учасникам.

Станіслав Бондаренко є автором загостреного суспільницького темпераменту, на межі з публіцистикою – недаремно ж, мабуть, цю книгу було висунуто на Національну премію ім. Т. Шевченка. Чорнобиль, «братній» хомут Російської імперії, голодомор – С. Бондаренко не минає згадками жодної з національних екзистенцій і проклять, аж до сьогоднішньої «ДНР з двоногими колорадськими жуками». Автор рішуче руйнує усталені поетичні умовності і розмірковує про те, про що поети зазвичай воліють не говорити: про бізнес-плани, бюрократію, олігархів та ін. Причому пише з позицій переконаного українцентриста.

Той жанр, що ми звикли називати традиційною поемою (як «Перстень» Володимира Сосюри абощо), мабуть, сьогодні уже не спрацював би. Й відтак Станіслав Бондаренко пропонує сучасникові дещо удосконалений його варіант: поему-кліп. Тобто використовує, сказати б, принципи шоу-бізнесу. У підсумку виходить своєрідний «парад атракціонів» – твір, що не дає розслабитися, змушує стежити за героями і їхнім соціальним оточенням. Цим автор здивував навіть досвідченого у словесних хащах академіка-літературознавця Миколу Жулинського, який у передмові до книжки пише: «автор відкрив новий тип рефлекторно-філософської лірики, базованої на експресивній суб'єктно-образній стратегії».

Безумовно, за формою Станіслав Бондаренко – неабиякий новатор. Його розмірковування про «денну злобу», втілені у вигадливих поетично-есеїстичних конструкціях, дещо нагадують барикаду на Майдані, збудовану за допомогою дуже різних інгредієнтів. Схожа книжка й на ту імпровізовану «ялинку», яка аж до серпня простояла на Євромайдані: ніби усе зрозуміло, а вигràє яскраво, гостро, незвично, публіцистично. Вірші переходять у SMS-ки, далі – у есеїстичну прозу: іноді це помічаєш не одразу, як у романі «Дар» Володимира Набокова.

Експеримент у літературі – річ хоч і цікава, та не завжди результативна. Нові жанри, які сміливий автор, бува, вигадує на догоду своїй фантазії, іноді нагадують витвори генної інженерії. Однак Станіслав Бондаренко – доволі вправний «інженер людських душ» (як називали колись письменників). Зміст його поем цілком традиційний. І навіть, сказати б, консервативний, бо його герої базуються на споконвічних цінностях любові, вірності, людської взаємодопомоги. І це таки справді герої – тобто не просто персонажі, а люди, спроможні на сильний вчинок, ба, навіть на подвиг.

При тому автор уникає надмірного пафосу, а натомість намагається найскладнішу ситуацію описати через особистісні відчуття. Так, на Майдані-2013, коло палаючих автомобільних шин, ліричний герой раптом згадує, як його батько зі старих шин вирізав… поїлку для курчат. І на тлі яскравих портретів людей, студентів і представників середнього класу, майданівців «Небесної сотні», автор піднімається навіть до проповідництва, до націонал-демократичного месіанства: він поетично прорекує, що Київ як «Новий Ієрусалим» спроможеться дати Європі нові сенси й смисли.

Станіслав Бондаренко свій родовід жартівливо виводить від біблійного Ноя – той, мовляв, зумів збудувати під час потопу міцний ковчег завдяки тому, що був усе життя вправним бондарем. Насправді ж автор книжки «Майдани і магнати» – родом з Наддніпрянщини, а саме з Дніпропетровської області, тож не здивуймося, що він починав писати російською мовою. Потім відбулося, як то кажуть, навернення до джерел. Власне, такий шлях пройшов не один український письменник, згадаймо тут принагідно Зінаїду Тулуб чи Григора Тютюнника. У кожного в житті рано чи пізно настає свій власний Майдан, момент екзистенційного вибору, перевірки «вулканічною магмою». Це – одна з головних думок, на які наштовхує книжка-триптих Станіслава Бондаренка.

Ігор КРУЧИК,
член НСПУ

20 листопада Будинок письменників 18.00
(вул. Банкова. 2)

ПРЕЗЕНТАЦІЯ книжки Станіслава БОНДАРЕНКА

До участі запрошені: Дмитро Павличко, Юрій Щербак, Михайло Слабошпицький, Микола Жулинський, Олександр Божко, Микола Славинський, Рауль Чілачава, Сергій Якутович, Рустем Жангожа, народні артисти України Ніна Матвієнко та Леонід Сандуленко.

У КОГО З «БРАТІВ» ПЕРВОРОДСТВО?

Станіслав Бондаренко має рідкісну характерну ознаку творчості: він міський, виразно київський поет – мабуть, цьому сприяло те, що з дитинства живе в столиці і ще школярем учився ходити «на десять віків углиб» нашої історії. Після виходу збірки поезій «Кирилиця київських вулиць» («Ярославів Вал», 2011), відзначеної премією імені Бориса Нечерди, ця тенденція з кожним роком поглиблювалася й увиразнювалась. Уже в перший з трьох поем-кліпів («Нічна розмова з Європою») превалює не просто модерний урбанізм, а особливий, сказати б, дворівневий києвоцентризм поета. Вже літературознавці та критики помітили, що його поетика базується саме на двох взаємодоповнюючих колоритах, перший з яких – місцевий з його топонімікою, звичаями, чисто київським шармом, якщо хочете. Звідси – «приблудні мери», «архітектори-АРХІВАРВАРИ», «лицар відчаю – замок Річарда», вулиця Володимирська і «найкам'янїший совєцький замок (спорудa КГБ), в якім щезали роди людські» і який автор пропонує перетворити на Музей жертв геноциду, як це зроблено у Вільнюсі.

До закоріненого вміння занурюватися «на десять віків углиб» додалося осмислення поетом того, що Київ – не просто місто, а Космос, «новий Єрусалим». Тож мова не лише про місцевий колорит, а й про більш високого рівня – саме колорит духовний. І подібного поєднання в нашій поезії ще не зустрічалося, але цікаво, що ці ж «два неба», або обидва колорити критики, вирізняли у творчості великого іспанця Лорки. Духовний києвоцентризм С.Бондаренка добре помітив Михайло Косів у статті «Нічні розмови з Європою, які спонукають до роздумів», вказавши, що контекст поета ґрунтує думку: «Рим – теза, Візантія – антитеза, Київ – синтеза». І своє твердження М.Косів підсилює мудрими словами Івана Павла II, який сказав, що «збагачена генієм української культури церква дихає тут двома легенями східної і західної традицій». Мало того, наша церква набагато старша, первородніша, ніж у агресивного східного сусіда, отже, й дух та духовність – теж. Квінтесенцію такого духовного колориту знаходимо ще в першій поемі («Нічна розмова») – в SMS-ці Європі, яку запрошено в очевидці, щоб змогла таки усвідомити, «хто готує знов чечевицю»:

Ще як перша жаба учила «ква»
на безлюдній річці, що звуть Москва,
в Києві вже сотнями чинні храми
транслювали Віру з небес хрестами...

Відштовхуючись від цього, автор пояснює забудькуватій Європі й нам самим правдиву, а не перекручену за віки історію про «братів» українця й росіянина, бо саме: *«Він, молодший брат, хоче бути старшим, // й чечевицю варить, біду наславши: // так Ісав колись первородний плакав, // а, зваривши юшку, радів Іаков!..»* Тож справжнє первородство, у тому числі духовне, має саме наша земля і її Людина. Те, що в другій

поемі («Пікнік із мільярдером») видавалося радше мрією або ж, як назвав у кінці 2013-го один із критиків, – «мрією на руїнах», у завершальній поемі цієї своєрідної трилогії – «Майдани і магнати, або Магія магми» – набуває обрисів реальності. В першу чергу завдяки Майдану. І завдяки тому, що *«це не сон у сні, // а збивало з ніг // кулями на київський чорний сніг»*, і притому майданівці заради Гідності масово йшли на смерть, тож поет дає зрозуміти: Україна, піднявши, так би мовити, планку гідності до небачених висот, стає духовним центром Європи, який ми потрібні не менше, ніж вона нам, бо, як *«сказав поранений сивий пан: // з того, що у людства ще не було, // ми дали Козацтво, УПА, Майдан – // людству з Україною повезло»*.

Є в цій книжці ще один дуже важливий нюанс, внутрішній, помічений поетом у зародку й розвитку: у рушійному трикутнику – громада, влада (державна) і олігархи (влада прихована). Дві останні складові – це слабкі ланки, але в ході Майдану й після нього з цього трикутника може витворитися надійне рятівне коло чи оберіг Країни. Це якщо до рівня громади (суспільства) підтягнуться й дві інші складові, а багатії боротимуться не за надприбутки, а за країну. На живих прикладах-персонажах поет вперше осмислив нову надважливу реальність, коли окремі олігархи доросли своєю самосвідомістю до того, щоб стати – разом із громадою – співтворцями європейської України, як це робить багатій Хо – герой заключної поеми. Він зрозумів, що олігархат – це зло, загрозливе для держави міжусобицями, страшнішими за князівські, і, продавши більшу частину бізнесу, свідомо викреслив себе з числа олігархів, тож став Громадянином. Якщо у «Пікніку з мільярдером» про Хо вустами Бороди говорилося, що «міль-яр-дер – це міль, ярдами й кілометрами пожираюча душі й тіло», то через два роки в ході Майдану той самий Хо доріс до ролі найактивнішого втілювача, сказати б, особливої місії України, як і ще кілька йому подібних багатіїв. Їх автор не ідеалізує, але дає нам шанс зрозуміти: якщо рішучішою буде ця тенденція росту і єднання, то надійнішим стане той самий оберіг.

Ще з часів появи «Кобзаря» справжня українська поезія передбачала і вказувала шляхи народу, виявляючи головні тенденції руху й загрози на цій дорозі. «Майдани і магнати» саме з цього високого розряду.

Наталія ДЕРКАЧ,
філолог

ВИДАТНІ УКРАЇНЦІ

ЮВІЛЕЙ УКРАЇНСЬКОЇ ГЕРОЇНІ

2014 рік наповнений і драматичним сьогоденням, і надзвичайно вагомими ювілеями.

200-ліття від народження українського Генія й Пророка Тараса Шевченка, 100 років від створення Легіону Січових Стрільців, 70 років від утворення Української Головної Визвольної Ради, 25 літ виходу з підпілля Української Греко-Католицької Церкви, яка стійко й жертовно обороняла українців Західної України від ворожого, антиукраїнського й безбожного впливу, та інші події освячують наше сьогодення, яке наповнилось таким же драматизмом і разом з тим – героїзмом.

Усі ті події нагадують про велич і незнищенність національної ідеї українців та вселяють надію у перемогу нашої ідеї і в сучасний тривожний час, коли Україна опинилася в небезпеці.

І ніби для підтримки борців за гідність України, за її цілісність і волю приходять до нас знакові ювілеї героїчних попередників, стукають до наших умів і сердець своїм невмирущим прикладом, доводять, що Герої не вмирають.

Ось так приходить до нас і постать чудової Українки-Героїні Катерини Зарицької. 100 літ тому народилася, щоб назавжди залишитися в українській історії, щоб освяти її велич та щоб зігрівати серця нащадків у важкі часи.

Катерина Зарицька – з когорти тих, хто своїм життям виразно засвідчив любов до України, хто все своє життя посвятив служінню Україні і чинив те служіння з Богом у серці.

Не злічити, не перечислити всіх таких вірних Господеві й Україні героїв… Таким був славної пам'яті Роман Шухевич, такою була і його вірна зв'язкова й соратниця Катерина Зарицька, 100-літній ювілей якої припадає на листопад.

КАТЕРИНА ЗАРИЦЬКА (1914–1986)

Народилася Катерина Зарицька 3 листопада 1914 року в місті Коломиї на Станіславщині. Була дочкою відомого українського математика Мирона Зарицького та Володимири із давнього священичого роду Зофійовських. Батько був видатним математиком, професором, займав поважне становище у суспільстві. Батьки велику увагу приділяли вихованню своєї одиначки. Пізніше, у листах із тюрми, Катруся не раз з приємністю буде згадувати свої дитячі роки, схожі на казку, і дякуватиме батькам за цікаве, гарне життя.

Сама Катруся (так протягом усього життя її ласкаво називали всі знайомі) була здібна й освічена, в 1932 році поступила до Львівського політехнічного інституту на аграрний факультет.

І ось така успішна й щаслива молода дівчина покинула спокійне й щасливе життя і включилася в боротьбу, яка давала їй лише труднощі й небезпеки…

Ще пару літ тому нашим сучасникам здавалося б це чимось винятковим і незбагненним, проте цього, багатого на ювілеї, року бачимо такі ж зразки жертовності й героїзму. Традиція патріотичного служіння триває…

Тепер нам ближчою й зрозумілішою є Катруся, яка більше, ніж себе, любила свій український народ, боліла його болями, його несправедливою долею.

Цікаво згадати, що коли Катруся навчалася в гімназії сестер-василіянок у Львові, однією з її наставниць була героїня минулих визвольних змагань Олена Степанів. Мовби за вказівкою звище, естафета патріотизму передавалася з покоління в покоління тоді і передається далі.

У гімназії Катруся вступила до Пласту, стала курінною куреня ім.Марти Борецької. А у випускному класі гімназії вступила до Юнацтва ОУН.

Навчаючись у Політехніці, працювала в «Юнацтві», а згодом у самій ОУН, виконувала різноманітні доручення Проводу (завідувала підпільною бібліотекою, проводила вишколи для молодших членів організації, в референтурі пропаганди готувала просвітницько-агітаційні матеріали тощо).

8 листопада 1934 року (теж кругла дата!) Катерина Зарицька була заарештована польською поліцією та суджена на двох процесах – Варшавському (1935–1936 рр.) та Львівському (1936 р.). Широковідомий Варшавський процес був політичним процесом над 12 членами ОУН, зокрема над Степаном Бандерою, Миколою Лебедем, Дарією Гнатківською та іншими. На Львівському процесі судили вже 23 українців, в тому числі Романа Шухевича, Ярослава Стецька та кількох учасників попереднього процесу.

Головним звинуваченням Катерини Зарицької було те, що вона допомагала Григорію Мацейкові, який за дорученням ОУН убив польського міністра внутрішніх справ Броніслава Пєрацького, перейти польсько-чехословацький кордон, і звісно ж – приналежність до ОУН, яка, проте, не була доведена. Засуджена до восьми років тюрми. Проте завдяки стараннням адвоката др-ра Олександра Паленського апеляційний суд зменшив той присуд до чотирьох років і шести місяців. Відбувала ув'язнення Зарицька в тюрмах Станіслава та Чорткова.

Катерина ЗАРИЦЬКА

І ось у Станіславській тюрмі вона зустріла рідну по духу й по діяльності людину – Михайла Сороку. Зустрілися вони в тюремній каплиці, куди тодішні в'язні мали можливість регулярно ходити, хоч і під конвоєм. Під час Богослужіння зустрілися погляди Катрусі та Михайла Сороки, який, маючи чудовий голос, співав у тюремному хорі і допомагав дякові. Мовчки зустрілися погляди двох людей і висікли ту іскру, з якої виникло велике кохання. Не маючи змоги розмовляти поміж собою, вони отримали з Божої ласки чудову допомогу в особі в'язничного духівника о.Тарнавського. Отець, збагнувши їхній благородний порив, ризикуючи викриттям і власною свободою, регулярно передавав взаємні листи закоханих.

У травні 1939 року Катруся Зарицька вийшла на волю. А восени цього ж року, коли польська держава розпалася і в Західну Україну вступила Червона Армія, М.Сорока був звільнений із гродненської тюрми. Відразу ж прибув до Львова, де його чекала не лише Катруся, а й вся її родина. 5 листопада 1939 року Катруся Зарицька і Михайло Сорока взяли шлюб у Святоюрському соборі.

Здавалося, щастя усміхнулося їм: позаду роки ув'язнення, попереду – спокійне родинне життя. В очах тогочасної інтелігенції вони вже тоді були легендарною парою. Особливо цінилася гідна, мужня поведінка Катрусі на судових процесах. Національно свідома молодь мала її за ідеал і зразок для наслідування.

Проте у березні 1940 року подружжя було заарештовано органами НКВД. У тюрмі «Бригідки» Катруся народжує сина Богдана, якого через 10 місяців забирають Катрусині батьки. В 1941 році, в час приходу німців, вона чудом рятується з більшовицької тюрми, починає навчання у Львівській Політехніці. Одночасно активно працює в Проводі ОУН, в 1942 р. переходить у підпілля, стає місцевим координатором жіночої мережі ОУН.

У 1943 році Катерина Зарицька організує і очолює підпільний Український Червоний Хрест (УЧХ), який постачав медикаменти і надавав медичну допомогу бійцям УПА. Катерина входила до Крайового проводу ОУН, мала свій штаб, що організовував усю жіночу роботу в ОУН-УПА. Надзвичайно важливою справою було створення шпиталиків – міні-лікарень для бійців УПА. Потрібно було підбирати надійних людей, нелегально безпечно пересуватися на окупованих землях Львівської, Тернопільської, Волинської областей, організовувати криївки для провідників та бійців УПА, зокрема, для Романа Шухевича.

Таке життя вела Катерина Зарицька до свого арешту.

21 вересня 1947 р., після нерівного бою, в якому відстрілюючись, Катерина Зарицька була поранена. У непритомному стані її захопили енкаведисти на залізничній станції в м.Ходорові. Опритомнівши в Ходорівському райвідділі МГБ, прийняла отруту, але її повернули до життя, щоб мати жертву для допитів. Два роки тривало жорстоке слідство, врешті московською комісією ОСО вона була засуджена на 25 років тюремного ув'язнення, яке відбувала у Верхньоуральській, а згодом – у Володимирській тюрмі, потім – у таборі в Мордовії.

Це були роки суворих випробувань, проте навіть за цих умов Катруся не втратила своєї гідності. І змогла завоювати повагу не лише серед подруг по нещастю, але й серед своїх наглядачів і недругів. Вона для багатьох була справжнім еталоном людської гідності й поваги, бо вважала, що люди, з якими звела її доля, ніколи не бачили України, і тому так важливо справити на них гарне враження, адже від того залежатиме їхня уява про Україну.

Президія УГВР нагородила Катеригу Зарицьку Срібним Хрестом Заслуги.

Останні п'ять років відбувала ув'язнення у мордовському таборі, а недалеко, в чоловічому, перебував Михайло Сорока. Його життя обірвалося 10 червня 1971 року. Проте з мертвим чоловіком Катерині не дозволили попрощатися. Навіть після закінчення 25-річного терміну її везли на волю етапом через пересильні тюрми, аби не дати їй змоги відвідати могилу чоловіка.

Звільнилась Катерина Зарицька у 1972 році, повністю відбувши 25 років тюрми і заслання. Не отримавши дозволу повернутися до рідного Львова, поселилася у Волочиську на Хмельниччині. Згодом з нею замешкала звільнена з ув'язнення Дарія Гусяк – молодша подруга по боротьбі й ув'язненню, яка до останніх днів Катрусі була її надійною опорою.

Померла Катруся у Львові, куди її, важко хвору, без дозволу влади, перевезли рідні, 29 серпня 1986 року. Похована на Личаківському цвинтарі, згодом урочисто перезахоронена у спільну могилу з чоловіком Михайлом Сорокою на почесному місці цвинтаря.

Катруся Зарицька була, є і буде неповторним еталоном людської гідності та мужності, християнської моралі та справжнього патріотизму.

Лідія КУПЧИК,
Голова Львівської міської організації
Всеукраїнської Ліги
Українських Жінок

ВТРАТА

ВІДІЙШОВ У ЗАСВІТИ

Київська обласна організація Конгресу Українських Націоналістів з глибоким смутком сповіщає, що 31 жовтня 2014 року, на 74-у році життя відійшов у вічність один із засновників політичної партії Конгрес Українських Націоналістів, голова Бучанської міської організації КУН Микола Якович Лабунський.

Все своє свідоме життя друг Микола був активним борцем за побудову Української Держави. Далекого 1989 року він став одним з ініціаторів створення Народного Руху в Приірпінні, а згодом очолив Ірпінську організацію.

1993 року, будучи делегатом І Збору, долучився до заснування Конгресу Українських Націоналістів, 10 червня став його членом, отримав членський квиток за номером 000042. За його участі створено Ірпінську міську організацію Конгресу, яку очолив, а згодом, коли Буча стала містом, став головою Бучанської міської організації.

Довгі роки був головою Ірпінської «Просвіти», вступив до Братства ОУН-УПА.

Друг Микола завжди був активним патріотом-націоналістом. Брав активну Участь в Помаранчевій Революції і Революції Гідності. Спільно з іншими патріотами дбав про збереження і організовував щорічні поїздки до могили вояків УПА в селі Мигалки Бородянського району Київської області. 12 жовтня цього року друг Микола востаннє взяв участь у вшануванні полеглих у Мигалках борців за Незалежність України.

Приклад самовідданої праці друга Миколи для українського народу і Української Держави зберігатиметься в нашій пам'яті.

Світла і вічна йому пам'ять...
Слава Україні!
Героям Слава!

Провід Київської обласної організації
Конгресу Українських Націоналістів

Президія Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів глибоко сумує у зв'язку з великою втратою – смертю нашого друга, українського націоналіста, подвижника Миколи Лабунського і висловлює щирі співчуття його рідним, близьким, друзям.

ВТРАТА

ПАМ'ЯТІ ПОСЕСТРИ

Алла ДЕБЕЛЮК, Любов СНІСАР, співачка Інна АНДРІЯШ у школі с. Грищинці Канівського р-ну

Першого листопада відлетіла до Небесної України щира душа великої патріотки, мужньої жінки, пристрасного борця за справедливу кращу долю Батьківщини Ілісії Петрівни Дебелюк (у дівоцтві Коваль). А для нас – просто Алла. Я вперше звернула на неї увагу у перерві на репетиції народного етнографічного хору «Гомін» під керівництвом лавреата Національної премії імені Тараса Шевченка Леопольда Ященка, незаперечного нашого авторитета не лише в музиці та голосоведенні, а й у політичних і життєвих питаннях, нашого духовного поводиря. Більше сорока років існує це феноменальне явище «Гомін» і виник він у часи духовного безгоміння, був гнаний і переслідуваний. Незмінного його керівника, самовідданого патріота, композитора, працівника відділу фольклористики Інституту мистецтвознавства, фольклору та етнографії ім. М. Т. Рильського АН УРСР, науковця, автора понад десяти теоретичних праць з музичного фольклору, 1968 року звільнили з роботи й виключили із Спілки композиторів за підпис колективного листа до ЦК КПРС та уряду з приводу закритих судових процесів проти української інтелігенції. Народний хор, який виконував українські народні пісні, відновлював українські традиції й звичаї, теж страхав владу.

Пані Аллу звільнили з одної роботи, з другої, попередили, що виселять із Києва за антирадянську діяльність... Та разом з тим жодна знакова подія на столичних теренах не відбувається без участі «Гомону». У хорі – однодумці, такі, як Алла. Її національно свідомі, переконливі судження говорили про широку освіту, знання справжньої історії України. Пані Алла була педагогом не лише за освітою, а й за поведінкою. Ми прислухались до неї, любили Аллочку за її ясний розум і прекрасну пам'ять, за те, що вона жила нашими болями, піклувалась про нас. Я особливо відчула її надійне плече, коли почала займатися літературною спадщиною Володимира Затуливітра. На наші щорічні Затуливітрівські читання та вечори поезії Алла запрошувала талановитих дітей-музикантів, співаків, союзянок з України й діаспори. Будучи заступником голови Всеукраїнської жіночої громадської організації Союзу Українок (заснована 1918 р. на Західній Україні та в американській діаспорі, поширилась в Австралії та Великобританії, а 1990 р. з'явився провід у Львові й розвинувся Україною), Алла Петрівна вела церковну недільну школу для дітей. Вони вивчали не лише слово Боже, а й відроджували національні традиції й звичаї. Скільки провела вона з дітьми веселих Різдвяних свят, Св. Андрія, Св. Миколая, Маланки, Великодні веснянки та ін.! Якими людними були патріотичні вечори до дня Крут і поїздки у Крути, Батурин та багато інших!

Алла була великою матір'ю дітям, пригортала малих і більших, наставляла на любов і повагу до рідного слова й культури. Вона була головою Стипендійної акції Союзу Українок Америки, яка допомагала одержати добру освіту соціально незабезпеченим українським дітям. Бувало, коли не прийдеш у провід, – Алла сліпає над стосами документів, сварить телефоном неохайних оформлювачів, жаліється на надмір нудної паперової роботи, яку вона все ж встигала вчасно виконати, й Іван мішками відносив усе на пошту, пересилав спонсорам дитячих стипендій (звітність у неї завжди була бездоганною). Влітку вивозила дітей з бідних родин на відпочинок у Карпати...

Алла з чоловіком Іваном і донькою Мирославою були однодумцями. Пам'ятаю вечір поезії Атени Пашко, вірної Алиної подруги, де Дебелюки виступали всі троє у шляхетних національних строях. Або колядки та щедрівки у музеї Народної архітектури в Пирогові чи Свято Матері, вперше підготовлене Аллою в Києві та проведене Союзом Українок.

Скільки доброї енергії було в цій ясноокій тендітній жіночці, а мала ж II групу інвалідності й часто непомітно вживала ліки. Казала: «Не зважай, зараз пройде» і трошки посидить, схилившись на свого Йванка. А він завжди був поруч, як і ці довгі останні місяці в лікарні; ні дня не відпочив, а коли Аллі гіршало, то й ніч сидів біля неї. Вони познайомились на репетиції хору на схилах Дніпра 70-го року. І тоді народний хор, як і тепер, не мав свого приміщення, як і Союз Українок його не має зараз, й Алла тримала всю документацію вдома. А дім Дебелюків ніколи не був без гостей. І не лише гостювали, а й проживали родичі, знайомі, союзянки з України й діаспори. У Дебелюків завжди було хлібосольно й затишно, а головним було душевне тепло, яким ці люди щедро ділились з усіма. Варить борщ чи ліпить вареники – Алла завжди співає. А їх, народних пісень, вона знала безліч, і не уривками, а повний текст і дуже любила старовинні пісні й сама їх гарно виводила. Я часто просила її заспівати мій улюблений польський романс «Чорний колір», який переклав Степан Руданський іще будучи семінаристом, і її соковитий альт огортав мою душу смутком. І зараз цей голос звучить мені в голові. Хіба ж можна забути тебе, Аллочко! Упокойся в Бозі з миром. Вічная пам'ять.

Любов СНІСАР,
Голова фонду Володимира Затуливітра

ДО ДЖЕРЕЛ

ЄС ВРЯТУЄ СЕБЕ, ВРЯТУВАВШИ УКРАЇНУ

Мультимільярдер і філантроп Джордж Сорос застерігає держави Європейського Союзу про небезпеку, яку Росія становить для континенту. У статті під назвою «Прокинься, Європо», опублікованій у New York Review of Books, він закликає Захід надати більшу економічну та військову підтримку Україні.

«Європа зіткнулася з викликом, який Росія кинула самому її існуванню. Ані європейські лідери, ані громадяни не усвідомлюють сповна цього виклику та не знають, як краще на нього відповідати», – пише інвестор. На його думку, Путін чекає на результати виборів до Верховної Ради, щоб запропонувати президенту Порошенку газ та інші вигоди в обмін на призначення прийнятного для Кремля прем'єр-міністра. Найімовірніше, вважає Сорос, Порошенко відмовиться, і тоді Путін може наказати своїм військам до зими прокласти сухопутний коридор від Росії до Криму та Придністров'я.

«Підозрюю, що Путін замишляє велику оборудку, в якій Росія допоможе США у боротьбі з ІДІЛ – наприклад, передумавши надати Сирії обіцяні ракетні комплекси S300, що збереже перевагу США в повітряному просторі, – а Росія отримає дозвіл розпоряджатися як їй завгодно в «близькому закордоні», як називають багато держав, сусідніх з Росією. Що ще гірше, президент Обама може погодитися на таку домовленість», – застерігає Сорос.

На його думку, це було б трагічною геополітичною помилкою: Україна важливіша за ІДІЛ, бо без неї розпадеться навіть альянс проти ІДІЛ. Окрилена успіхом Росія здобуде набагато більший вплив на ЄС і стане загрозою для країн Балтії, а НАТО замість того, щоб підтримувати Україну, буде змушений оборонятися на власній території. «Це наразить ЄС і НАТО саме на ту небезпеку, якої вони так старанно уникали: пряму воєнну конфронтацію з Росією», – пише Сорос.

Сподівання Заходу на те, що Путіна зупинять санкції, фальшиві, адже він не раз вдавався до застосування сили для здобуття своїх цілей. Однак західні лідери ігнорують «нову Україну», яка народилася завдяки перемозі Майдану, наголошує Сорос. Тому в Угоду про асоціацію, яку готували до підписання ще з урядом Януковича, потрібно внести зміни: наприклад, вона передбачає поступову заміну суддів протягом п'яти років, а тим часом українці «вимагають негайного та радикального оновлення».

Крім того, Сорос захоплено пише про величезні зміни, які сталися в Україні порівняно з 1990 роком, коли він заснував там свій фонд: «Зараз громадянська та політична активність тут, напевно, вища, аніж будь-де у Європі. Люди довели свою готовність пожертвувати життям задля своєї країни. Це ті приховані сильні сторони нової України, яких не помічає Захід».

Ще одна помилка Європи, вважає він, полягає в нерозумінні того, що напад на Україну – це непрямий напад на ЄС і його принципи врядування. Усі наявні ресурси Євросоюзу повинен спрямувати на недопущення війни. Санкції проти Росії є необхідним злом, але вони негативно впливають не тільки на Росію, а й на Європу. Тим часом допомога Україні в обороні від російської агресії стимулюватиме не тільки українську економіку, а й європейську.

«ЄС також час критично поглянути на самого себе. З Євросоюзом щось має бути не так, якщо путінська Росія змогла досягти таких успіхів навіть за короткий проміжок часу. Бюрократія в ЄС більше не має монополії на владу, і їй є мало чим пишатися. ЄС мусить навчитися бути більш єдиним, гнучким і ефективним. А самі європейці повинні уважніше подивитися на Україну. Це може допомогти їм віднайти той початковий дух, який привів до створення Європейського Союзу. ЄС врятує себе, врятувавши Україну», – підсумовує Сорос.

НАША МОВА КАЛИНОВА...

ЯК МИ ГОВОРИМО І ПИШЕМО

Неправильно	Правильно
Він має відношення до реалізації…	Він причетний до реалізації…
Відслоєння сітчатки ока…	Відшарування сітківки ока…
Відтік капіталу з держави…	Відплив капіталу з держави…
Пророкування гадалки…	Пророкування ворожки…
На дорогах голольод…	На дорогах ожеледиця…
Бувші в'язні…	Колишні в'язні…
Відкрите вболівання…	Щире вболівання…
Кріпкі обійми…	Міцні обійми…
Обручальне кольцо…	Обручка…
Харчові гроші…	Гроші на харчі…
Губити голову…	Розгублюватися…
Дихає в плечі футбольному клубові…	Наступає на п'яти футбольному клубові…
Загубити силу…	Знесилюватися (втратити силу)…
Листати журнал…	Гортати журнал…
Мені сфабрикували справу…	На мене сфабрикували справу…
Діяти в одиночку…	Діяти власними силами (самостійно)…
Рахувати в умі…	Лічити (рахувати в думці)…
Всеціло…	Цілком…
Голова повна турбот…	У голові повно турбот…

Підготувала Марія ВОЛОЩАК

Практичні посібники Марії Волощак **«Особливості правопису, відмінювання та походження імен», «Неправильно – правильно. Довідник з українського слововживання», «Збірник мовностилістичних порад лінгвістів, літературознавців, публіцистів», «Складні випадки правопису та відмінювання прізвищ і географічних назв»** можна замовити за тел.: (044)353-19-77, моб.: (095)718-98-00, (068)789-59-12, e-mail: **voloschak@yandex.ru**

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь,
головний редактор – Марія Базелюк.

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ;
тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе.
Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали.
Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети.